

Arrest

nr. 202 624 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 maart 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 februari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 15 maart 2018.

1.3. Op 20 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 maart 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A.(...) M.(...), verklaart over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 30 oktober 1986. U woonde in Bni Bouayach, dat gelegen is in de provincie Al Hoceima. U bent Berber, heeft twee broers en drie zussen. U ging tot het zesde middelbaar naar school, in de richting Franse literatuur. Hierna werkte u als vloerder en tegelzetter.

In het begin van december 2015 kwam u voor het eerst naar Europa. U kwam toen op bezoek bij K.(...), met wie u toen een relatie had. Op 22 december 2015 keerde u terug naar Marokko. U verklaart dat uw zoon A.(...) op 11 of 16 januari 2016 werd geboren in Pau, te Frankrijk. B.(...) K.(...) zou de moeder zijn. U verliet Marokko vervolgens nogmaals begin maart 2016. U had een visum voor Spanje en verbleef er tot 26 maart of april 2016.

Op 16 augustus 2016 kwam u in contact met de Belgische autoriteiten waarna u opgesloten werd in de gevangenis van 17 augustus 2016 tot 16 januari 2017 wegens het bezit van verdovende middelen en een illegaal verblijf op Belgische bodem. In die periode, meer bepaald op 5 januari 2017, kreeg u een 'bevel om het grondgebied te verlaten' (BGV) met een inreisverbod van 8 jaar, waaraan u geen gevolg gaf. U kwam vervolgens opnieuw in contact met de Belgische autoriteiten wegens het verhandelen van verdovende middelen waarna u andermaal opgesloten werd van 27 mei 2017 tot 3 oktober 2017. Op 3 oktober 2017 kreeg u een tweede BGV betekend. Ook hieraan gaf u kennelijk geen gevolg aangezien u opnieuw in contact kwam met de Belgische autoriteiten op 2 februari 2018, toen opnieuw vastgesteld werd dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U werd dezelfde dag overgebracht naar het Gesloten Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM).

Volgens uw verklaringen werd uw zoon Y.(...) geboren op 4 november 2017 in Antwerpen. T.(...) F.(...) E.(...) Z.(...) zou de moeder zijn. Zij is Belgische.

Op 19 februari 2018 kreeg u een derde BGV betekend. Dezelfde dag vroeg u ook asiel aan. Uw voorziene repatriëring op 21 februari 2018 werd hierdoor geannuleerd.

Bij terugkeer naar Marokko vreest u uw eigen familie en de familie en echtgenoot van K.(...), uw vroegere vriendin, omwille van uw twee buitenechtelijke kinderen.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat u volgens uw verklaringen aankwam in België op 23 maart 2016 (zie verklaringen DVZ punt 31). U vroeg echter pas asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 19 februari 2018 (zie administratief dossier) en dit bovendien pas nadat u werd overgebracht naar een gesloten instelling. Sterker nog, u vroeg asiel aan twee dagen voorafgaand aan een geplande repatriëring op 21 februari 2018. Dat u zo laattijdig na uw arriveren in België asiel aanvraagt en dit bovendien vlak voor een geplande repatriëring, is al meteen veelzeggend voor de ernst van uw voorgehouden nood aan bescherming. A.(...), de zoon van u en Khadija, werd nochtans reeds geboren op 11 of 16 januari 2016 (zie vragenlijst DVZ punt 16 en CGVS, p. 6).

Gevraagd waarom u na aankomst in België in 2016 niet eerder asiel aanvroeg, zegt u dat u er nooit aan dacht (CGVS, p. 14), wat niet strookt met een gegronde vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst. Ingeval uw familieleden daadwerkelijk problemen zouden hebben met dit buitenechtelijk kind omwille van het feit dat ze radicaal religieus zijn, zoals u beweert (vragenlijst DVZ punt 4), mag redelijkerwijs verwacht worden dat u kort na de geboorte van dit kind asiel zou aanvragen. Dat dit in casu niet gebeurde en u pas twee jaar later asiel aanvraagt, nota bene daags voorafgaand aan een geplande repatriëring, zet uw beweringen hierover dan ook in een erg bedenkelijk daglicht. Deze laattijdige asielaanvraag valt bovendien allerminst te rijmen met de geopperde vrees voor de familieleden van K.(...) en haar echtgenoot.

De ernst en geloofwaardigheid van uw asielaanvraag worden overigens verder verzwakt door het feit dat u bij eerder contact met de Belgische autoriteiten op 16 augustus 2016 de autoriteiten trachtte te misleiden met het geven van valse persoonsgegevens, zo stelde u meer bepaald dat u 'A.(...) S.(...)' heette en afkomstig was uit Egypte. Dat u op dat moment geenszins waarachtige gegevens opgaf aan de autoriteiten, terwijl uw vrees voor uw familieleden en de familieleden en echtgenoot van K.(...) omwille van dit buitenechtelijk kind op dat moment reeds bestaande zou zijn geweest, gaat geheel in tegen de logica. Gevraagd waarom u toen een valse naam gaf, stelt u dat u schrik had om gerepatrieerd te worden (CGVS, p. 5). Deze verklaring is echter niet ernstig aangezien u op dat moment logischerwijs uw vrees voor uw familieleden en de familieleden van K.(...) en haar man kon kenbaar gemaakt hebben, wat u in casu duidelijk niet deed. Meer nog, tijdens een verhoor met de Belgische politie d.d. 2 februari 2018 vermeldde u enkel en alleen dat u hier bent omwille van uw minderjarige zoon (zie administratief dossier). Dat u ook op dit moment geenszins een vrees uitsprak voor uw familieleden en de familie en echtgenoot van K.(...) is opvallend. Ook dit gegeven ondergraaft de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook in ernstige mate.

Verder dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden betreffende het 'radicaal' zijn van uw familieleden. U stelt dat u in Marokko Franse literatuur studeerde tot het jaar 2009 (zie verklaringen DVZ punt 11). U verklaart dat uw ouders er steeds tegen gekant waren dat u Franse literatuur las (CGVS, p. 8). Toch woonde u tot aan uw eerste vertrek uit Marokko in december 2015 (CGVS, p. 4) samen met uw ouders (CGVS, p. 6). Dat u uw studies kon vervolledigen, terwijl u verklaart dat uw ouders niet achter deze studie stonden, valt niet met mekaar te rijmen. Dat u overigens nog enkele jaren in hun huis bleef wonen na uw afstuderen, vormt tevens een contra-indicatie voor het feit dat u beweert dat u bij uw ouders nooit op uw gemak kon leven (CGVS, p. 3). Dat u bovendien zegt nooit praktiserend moslim geweest te zijn (CGVS, p. 6), strookt evenmin met het feit dat u toch steeds bij uw ouders bleef wonen aangezien u beweert dat zij radicaal religieus waren (vragenlijst DVZ punt 4).

Het CGVS acht het dan ook weinig geloofwaardig dat uw familieleden zo radicaal zijn, zoals u nochtans beweert, hetgeen verdere twijfels oproept bij de ernst van uw asielmotieven.

Vervolgens dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden over uw broer F.(...). U stelt dat hij zich op dit moment in Den Haag bevindt (CGVS, p. 9) en dat hij niet aanvaardt dat u twee kinderen heeft zonder huwelijk omdat dit 'haram' is (CGVS, p. 9). Gevraagd waarover nog gesproken werd in de gesprekken met F.(...), vertelt u dat hij u niet de kans gaf om andere onderwerpen te bespreken en dat hij vermeldde dat u alles verpest had (CGVS, p. 9). Gevraagd of uw broer u in België nog heeft proberen opzoeken, ontkent u dit (CGVS, p. 19) en u stelt verder dat uw broer nog steeds een facebook-vriend van u is (CGVS p.13). Hieruit blijkt allerminst dat u een vrees dient te koesteren voor uw broer omwille van uw buitenechtelijke kinderen.

U stelt verder dat u ook de familieleden van K.(...) dient te vrezen. U zegt dat familieleden van de moeder van K.(...) zich in Den Haag bevinden (CGVS, p. 16), haar broers en zussen zouden wonen in Pau te Frankrijk (CGVS, p. 16), net zoals de echtgenoot van K.(...) (CGVS, p. 18). Gevraagd of u ooit in België problemen heeft gekend door toedoen van de familie van K.(...) en/of haar man, ontkent u dit (CGVS, p. 18). U voegt er aan toe dat ze niet weten dat u in België bent (CGVS, p. 18). U geeft wel aan dat K.(...)'s man u zal doden wanneer hij u tegenkomt (CGVS, p. 17). Dat u in al die tijd dat u in Europa relatief dicht bij de familie die u zou willen doden woonde geen problemen met hen kende maar dat dit in geval van terugkeer naar Marokko wél het geval zou zijn, maakt u geenszins aannemelijk. Overigens dient nog aangestipt dat het bevreemdend is dat u de namen van de broers van Khadija pas na lang nadenken kan formuleren. Immers, u vermeldde 'H.(...)' dan wel meteen, toch diende u over 'S.(...)' toch even na te denken, alsook over 'A.(...)' (CGVS, p. 19). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees had voor deze personen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hun namen toch ogenblikkelijk zou kunnen noemen wanneer hiernaar gevraagd werd.

Hieruit volgt dat u evenmin uw vrees voor de familieleden en echtgenoot van K.(...) voldoende aannemelijk maakt.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u geen elementen aanhaalt die de toekenning van de status van vluchteling of subsidiaire bescherming zouden rechtvaardigen.

U legt verder geen documenten neer die de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst wijst verzoeker erop dat met betrekking tot laattijdige verzoeken om internationale bescherming recent nog de volgende parlementaire vraag werd gesteld: *"4. Kan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een weigeringsbeslissing uitvaardigen voor de asielaanvraag enkel en alleen omdat de asielaanvraag na de wettelijke termijn van acht werkdagen werd ingediend?"* (Bulletin nr : B067 - Schriftelijke vraag en antwoord nr : 0545 - Zittingsperiode : 54). Het antwoord van de staatssecretaris voor asiel en migratie was het volgende: *"4. Het CGVS kan niet overgaan tot weigering van de status van vluchteling of subsidiaire beschermingsstatus enkel en alleen omwille van het niet tijdig indienen van de asielaanvraag. Maar het laattijdig indienen van de asielaanvraag kan een element - naast vele andere - zijn in de beoordeling van de geloofwaardigheid."* Verzoeker voert aan dat *in casu* quasi de helft van de bestreden beslissing louter en alleen over deze vermeende laattijdigheid handelt, wat naar zijn mening niet ernstig is. Hij voegt hieraan toe dat hij er in eerste instantie niet bij had stilgestaan dat hij eigenlijk een gegronde reden had om asiel aan te vragen. Hij zag het meer als een combinatie van een familieprobleem en een religieus probleem. Het is maar in het gesloten centrum, toen hij echt wanhopig werd, dat hij uitgebreid met sociaal assistenten, medebewoners en zijn raadsman sprak over zijn problemen en dat hij eigenlijk ontdekte dat zijn probleem wel degelijk in aanmerking kwam voor een asielaanvraag. Verzoeker meent dat het hem ook niet kwalijk kan genomen worden dat hij zijn hart niet heeft willen uitstorten bij de politie op 16 augustus 2016 en 2 februari 2018. Het gevoel dat toen bij hem naar eigen zeggen overheerste was een zekere paniek (schrik opgepakt te worden) en dat hij alles moest doen om zo snel mogelijk bij de politie weg te raken.

Vervolgens herhaalt verzoeker dat zijn familie zeer radicaal is en afkeurend stond tegenover zijn levenskeuzes en zijn voorliefde voor de Franse literatuur. Dit leverde veel discussies op, doch deze waren niet levensbedreigend. Zijn buitenechtelijk kind wordt echter aanzien als een doodzonde en een grote schande voor zowel zijn familie als deze van de moeder (en de echtgenoot van de moeder) van het kind. Dit maakt toch een groot verschil uit, aldus verzoeker, die toelicht dat hij thans immers als een afvallige wordt aanzien, wat nog iets anders is dan iemand die – zoals hij voorheen werd aanzien – gewoon niet radicaal genoeg is in de leer. Dat hij in Europa geen problemen kende, doch dit wel zou hebben in geval van terugkeer, verklaart verzoeker door het feit dat zowel zijn eigen familie als deze van K. zich meer zullen durven permitteren in Marokko. In Europa houden ze zich nog enigszins in, maar verzoeker is ervan overtuigd dat in Marokko het hek van de dam zal zijn. In de mate dat bepaalde familieleden zich al zouden onthouden van geweld ten aanzien van hem, zal hij evenmin op hun hulp of steun kunnen rekenen in geval van terugkeer. Hij heeft immers zijn familie en 'het' geloof ten schande gebracht. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uit diverse persartikels die bevestigen dat het hebben van een buitenechtelijk kind in Marokko aanzien wordt als een enorme schande. Dit is *a fortiori* het geval wanneer de moeder gehuwd is met iemand anders. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen onderzoek heeft verricht naar de manier waarop (ouders van) buitenechtelijke kinderen gepercipieerd worden in de Marokkaanse samenleving, wat naar mening van verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsplicht uitmaakt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming niet strookt met een gegronde vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst, (ii) de ernst en geloofwaardigheid van zijn verzoek om internationale bescherming verder worden verzwakt door het feit dat hij bij eerder contact met de Belgische autoriteiten op 16 augustus 2016 de autoriteiten trachtte te misleiden met het geven van valse persoonsgegevens en hij op dat moment zijn vrees voor zijn familieleden en de familieleden

van K. en haar man niet kenbaar heeft gemaakt, en hij bovendien tijdens een verhoor met de Belgische politie d.d. 2 februari 2018 enkel en alleen vermeldde dat hij hier is omwille van zijn minderjarige zoon en hij ook op dat moment geenszins een vrees uitsprak voor zijn familieleden en de familie en echtgenoot van K., (iii) het, gelet op het feit dat hij zijn studies kon vervolledigen, terwijl hij verklaart dat zijn ouders niet achter deze studies stonden, en hij vervolgens nog enkele jaren in hun huis bleef wonen na zijn afstuderen, weinig geloofwaardig is dat zijn familieleden zo radicaal zijn als hij beweert, (iv) uit zijn verklaringen allerm minst blijkt dat hij omwille van zijn buitenechtelijke kinderen een vrees dient te koesteren voor zijn broer F., die zich in Den Haag bevindt doch die verzoeker in België niet heeft proberen op te zoeken en die nog steeds een facebook-vriend van verzoeker is, (v) hij stelt dat hij in België geen problemen heeft gekend door toedoen van de familie van K. en/of haar man, die in Nederland (familieleden van de moeder van K.) en Frankrijk (K.'s broers en zussen alsook haar echtgenoot) wonen, en hij geenszins aannemelijk maakt dat hij in al die tijd dat hij in Europa relatief dicht bij de familie die hem zou willen doden woonde geen problemen met hen kende maar dat dit in geval van terugkeer naar Marokko wél het geval zou zijn en (vi) het bevreemdend is dat hij de namen van de broers van K. pas na lang nadenken kan formuleren.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 maart 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De asielinstanties hebben tot taak om de relevante elementen van dit verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te onderzoeken en te beoordelen. De beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen niet toelaten om in zijn hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.4.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming: *"Vooreerst dient te worden benadrukt dat u volgens uw verklaringen aankwam in België op 23 maart 2016 (zie verklaringen DVZ punt 31). U vroeg echter pas asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 19 februari 2018 (zie administratief dossier) en dit bovendien pas nadat u werd overgebracht naar een gesloten instelling. Sterker nog, u vroeg asiel aan twee dagen voorafgaand aan een geplande repatriëring op 21 februari 2018. Dat u zo laattijdig na uw arriveren in België asiel aanvraagt en dit bovendien vlak voor een geplande repatriëring, is al meteen veelzeggend voor de ernst van uw voorgehouden nood aan bescherming. A.(...), de zoon van u en Khadija, werd nochtans reeds geboren op 11 of 16 januari 2016 (zie vragenlijst DVZ punt 16 en CGVS, p. 6).*

Gevraagd waarom u na aankomst in België in 2016 niet eerder asiel aanvroeg, zegt u dat u er nooit aan dacht (CGVS, p. 14), wat niet strookt met een gegronde vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst. Ingeval uw familieleden daadwerkelijk problemen zouden hebben met dit buitenechtelijk kind omwille van het feit dat ze radicaal religieus zijn, zoals u beweert (vragenlijst DVZ punt 4), mag redelijkerwijs verwacht worden dat u kort na de geboorte van dit kind asiel zou aanvragen. Dat dit in casu niet gebeurde en u pas twee jaar later asiel aanvraagt, nota bene daags voorafgaand aan een geplande repatriëring, zet uw beweringen hierover dan ook in een erg bedenkelijk daglicht. Deze laattijdige asielaanvraag valt bovendien allerm minst te rijmen met de geopperde vrees voor de familieleden van K.(...) en haar echtgenoot.

De ernst en geloofwaardigheid van uw asielaanvraag worden overigens verder verzwakt door het feit dat u bij eerder contact met de Belgische autoriteiten op 16 augustus 2016 de autoriteiten trachtte te misleiden met het geven van valse persoonsgegevens, zo stelde u meer bepaald dat u 'A.(...) S.(...)' heette en afkomstig was uit Egypte. Dat u op dat moment geenszins waarachtige gegevens opgaf aan de autoriteiten, terwijl uw vrees voor uw familieleden en de familieleden en echtgenoot van K.(...) omwille van dit buitenechtelijk kind op dat moment reeds bestaande zou zijn geweest, gaat geheel in tegen de logica. Gevraagd waarom u toen een valse naam gaf, stelt u dat u schrik had om gerepatriëerd te worden (CGVS, p. 5). Deze verklaring is echter niet ernstig aangezien u op dat moment logischerwijs uw vrees voor uw familieleden en de familieleden van K.(...) en haar man kon kenbaar gemaakt hebben, wat u in casu duidelijk niet deed. Meer nog, tijdens een verhoor met de Belgische politie d.d. 2 februari 2018 vermeldde u enkel en alleen dat u hier bent omwille van uw minderjarige zoon (zie administratief dossier). Dat u ook op dit moment geenszins een vrees uitsprak voor uw familieleden en de familie en echtgenoot van K.(...) is opvallend. Ook dit gegeven ondergraaft de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook in ernstige mate."

Verzoekers houding getuigt immers allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen aankwam in België op 23 maart 2016 en wiens zoon A. reeds zou zijn geboren op 11 of 16 januari 2016, pas op 19 februari 2018, twee dagen voor zijn geplande repatriëring naar Marokko, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen en kan niet vergoelijken waarom verzoeker al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem naar eigen zeggen verhindert om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Zo slaagt verzoeker er geenszins in te overtuigen waar hij aanvoert dat hij er in eerste instantie niet bij had stilgestaan dat hij eigenlijk een gegronde reden had om asiel aan te vragen omdat hij zijn probleem meer zag als een combinatie van een familiaal probleem en een religieus probleem. Verzoeker stelt immers in geval van terugkeer naar Marokko te vrezen voor zijn leven omwille van zijn twee buitenechtelijke kinderen. Dat verzoeker, die reeds twee jaar illegaal in België verbleef waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd, deze vrees nooit eerder kenbaar heeft gemaakt is veelzeggend voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan bescherming. Dit klemmt des te meer daar verzoeker meermaals in aanraking kwam met de Belgische politie, reeds tweemaal werd opgesloten in de gevangenis en ook reeds twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ontving, waardoor de kans op repatriëring in zijn hoofde wel zeer reëel was. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij bij zijn eerste aanhouding op 16 augustus 2016 angst had om gerepatriëerd te worden, reden waarom hij een valse identiteit opgaf (administratief dossier, stuk 6, p. 5). Dat hij deze gevreesde repatriëring niet trachtte te vermijden door uiting te geven aan zijn vrees te worden gedood in geval van terugkeer naar Marokko, tart naar mening van de Raad alle verbeelding en gaat in tegen iedere logica. Aan verzoeker tijdens het gehoor gevraagd waarom hij niet eerder asiel heeft aangevraagd, verklaarde hij overigens slechts dat hij er nooit aan gedacht heeft, dat hij in België een vriendin had en hij een verblijfsrecht wilde bekomen via gezinshereniging (administratief dossier, stuk 6, p. 15). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker nooit internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België voor ogen had, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook in Spanje heeft hij overigens geen asiel aangevraagd omdat hij "(...) *nooit dat idee van asiel in zijn hoofd (had)*" (administratief dossier, stuk 6, p. 15). Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming vormt aldus wel degelijk een contraindicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Waar verzoeker nog verwijst naar het antwoord van de Staatssecretaris op een parlementaire vraag, gaat hij eraan voorbij dat zijn verzoek om internationale bescherming niet werd geweigerd enkel en alleen omwille van het niet tijdig indienen van zijn verzoek om internationale bescherming doch tevens en in hoofdzaak omdat hij zijn vrees voor zijn familie en voor de familie en de echtgenoot van K. niet aannemelijk maakt.

2.4.2. De door verzoeker geuite vrees ten aanzien van zijn familie moet immers danig worden gerelativeerd. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat zijn familie reeds voor zijn vertrek uit Marokko weet had van zijn buitenechtelijke zoon A.: *"Mijn familie wist ook dat ik zoon had zonder huwelijksakte. Ze konden dit niet aanvaarden omdat ze radicaal ingesteld zijn. Waardoor ik uiteindelijk geen contact meer heb met hen. (...) Heeft u daardoor, nog voor uw vertrek, problemen gehad met uw ouders hierdoor? Op het moment dat het gebeurd is en ze wisten het, direct gezegd dat er geen plek voor mij de familie en dat ik 100 zweepslagen verdien, volgens de islam, voor mensen die seksuele relaties hadden zonder huwelijk"* (administratief dossier, stuk 6, p. 3) en *"(...) ze zijn te weten gekomen dat ik kind heb zonder huwelijk. Ze denken radicaal daarover, voor hen is er geen plaats voor zaken die verboden zijn in islam, die haram zijn. Ze hebben me sindsdien niet meer aanvaard in familie, ze zeiden ook dat ik niet met hen mocht eten of wonen omdat ik niet meer bij hen hoor. (...)"* (administratief dossier, stuk 6, p. 15). Zo verzoekers familie hem werkelijk kwaad wilde berokkenen, hadden zij hiertoe aldus alle kansen toen hij zich nog in Marokko bevond. Nergens uit verzoekers verklaringen kan echter blijken dat hij noemenswaardige problemen met zijn familie zou hebben gekend. Dat hij niet meer aanvaard wordt in de familie en men geen verder contact met hem wil, kan bezwaarlijk volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Verzoeker verklaarde voorts dat hij niet meer in Marokko wilde blijven omdat hij daar geen toekomst meer zag. Gevraagd om dit te verduidelijken, stelde hij *"In Marokko is het leven met de familie, die familie weigerde me, daarom dacht ik aan een leven verder in Europa."* (administratief dossier, stuk 6, p. 4). Ook uit deze verklaringen kan bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat het ook mag verbazen dat verzoeker, die stelt zijn familie te vrezen in geval van terugkeer naar Marokko, zelf meermaals contact zocht met zijn broer F., die blijkens zijn verklaringen zeer radicaal is en als imam werk in Nederland, omdat hij zijn familie miste: *"Wanneer laatst gesproken met F.(...)? 7 maanden geleden voor het laatste gesproken, ik belde hem zelf af en toe maar hij legt snel af. Wat was de reden dat u af en toe belt met hem? Gemis van de familie. Ik wou ze spreken. Die waren als poging tot verzoening (...)"*

(administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en stuk 6, p. 9). Verzoekers broer reageerde hier slechts op door te stellen dat hij niet kon aanvaarden dat verzoeker twee kinderen had zonder huwelijk en dat hij alles verpest had (administratief dossier, stuk 6, p. 9). F. heeft verzoeker nooit proberen te zoeken in België (administratief dossier, stuk 6, p. 19), wat nochtans te verwachten zou zijn indien zijn familie hem werkelijk naar het leven zou staan. Bovendien is verzoeker nog bevriend met zijn broer F. op Facebook (administratief dossier, stuk 6, p. 14), wat meteen ook zijn bewering relativeert als zou hij door zijn ganse familie zijn verstoten. Verzoeker slaagt er overigens niet in te verduidelijken hoe zijn broer F. weet heeft gekregen van zijn tweede buitenechtelijk kind Y., dat verzoeker blijkens zijn verklaringen tot op de dag van vandaag zelf nog niet heeft gezien. Hij kwam in dit verband niet verder dan “(...) hij wist verder bij geboorte van y.(...) ook dat dit buitenechtelijk was. **Hoe kwam hij dat te weten, vertel eens?** Via mensen, in nederland wonen veel berbers e nin belgie ook, zo gingen verhalen verder. **Op welke concrete manier is hij dit te weten gekomen?** Dat weet ik niet. Gewoon met mensen, in borgerhout veel berbers, mensen die naar daar gaan, spreken dan met broer: ja we hebben je broer gezien en hij heeft kindje. **Hoe bent u te weten gekomen dat hij dit wist?** Ik heb hem toevallig gebeld, dan hij zei toen dat je zelfde fout nog eens begaan hebt. **Zei hij verder nog iets op dat moment?** Neen, altijd zelfde manier van praten. **Heeft hij dan niet gezegd hoe hij dit te weten gekomen is?** Neen **Heeft u het hem niet gevraagd?** neen” (administratief dossier, stuk 6, p. 11-13). Deze door verzoeker geschetste gang van zaken weet de Raad echter geenszins te overtuigen en het lijkt er dan ook sterk op dat verzoeker zijn familie zelf heeft ingelicht over de geboorte van zijn tweede kind. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat zowel verzoekers ouders als zijn broer F. weten dat hij in België verblijft. Meer nog, zijn ouders wisten dat hij naar België zou gaan op het ogenblik dat hij vertrok uit Marokko (administratief dossier, stuk 6, p. 18). Indien verzoeker werkelijk zijn familie zou vrezen, gaat het echter in tegen alle logica dat hij hen hierover bij zijn “vlucht” uit Marokko zou inlichten. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er allerminst in aannemelijk te maken dat hij een vrees dient te koesteren voor zijn familie omwille van zijn buitenechtelijke kinderen.

Verzoeker stelt verder dat hij ook de familieleden van K., de moeder van zijn oudste zoon, dient te vrezen. Opnieuw slaagt hij er echter niet in te overtuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de familie van K. weet had gekregen van hun relatie en van het feit dat ze hem drie keer opzocht in Marokko. Sindsdien wordt verzoeker blijkens zijn verklaringen gevolgd door K.’s familie en haar man. Ze zochten hem overal en zijn zelfs meermaals naar zijn huis in Marokko gekomen. Tijdens deze bezoeken is er echter niets gebeurd: **“Hoeveel keer zijn ze u thuis komen opzoeken?** Ik heb ze zelf twee keer gezien. **En toen gebeurde er niets?** Nee er is niets gebeurd, toen ben ik naar hier gekomen. Ik wist dat haar man en haar familie en eigen familie mij zochten.” (administratief dossier, stuk 6, p. 15 en p. 17). Verzoeker beweert nochtans dat de man van K. hem zal doden wanneer hij hem tegenkomt (administratief dossier, stuk 6, p. 17). Het tart naar het oordeel van de Raad dan ook alle verbeelding dat de broers van deze man en de familie van K. zich de moeite zouden getroosten om vanuit Frankrijk naar Marokko te gaan om verzoeker te gaan zoeken (administratief dossier, stuk 6, p. 17) maar zij vervolgens geen verdere actie zouden ondernemen. Verzoekers verklaringen in deze missen iedere overtuigingskracht. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij ook in België nooit problemen heeft gekend door de familie van K. of haar man. Zijn verklaring hiervoor, namelijk dat zij niet weten dat hij in België is, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat zijn familie op de hoogte is van zijn verblijf in België, dat de familie van K. door het huwelijk van haar zus met een neef van verzoeker ook familie van hem is en dat zijn moeder de familieleden van K., waarvan er veel in Den Haag, Nederland wonen, allemaal kent. Bovendien verklaarde verzoeker dat het niet geheim te houden is dat hij in België verblijft omdat hier veel Marokkanen wonen van Berberse afkomst. Hij stelt in dit verband: **“alles wat in belgie gebeurd, vertellen metnsen direct en andersom ook.”** (administratief dossier, stuk 6, p. 16 en p. 18). Indien de familieleden en de echtgenoot van K., die in Nederland en Frankrijk wonen (administratief dossier, stuk 6, p. 16 en p. 18) verzoeker werkelijk wilden opsporen, zou dit – gelet op zijn verklaringen – aldus een koud kunstje zijn geweest. Dat verzoeker derhalve al die tijd in België woonde, relatief dicht bij de familie die hem naar eigen zeggen wil doden, zonder problemen met hen te hebben gekend, wijst er naar het oordeel van de Raad op dat hij van deze familie niets te vrezen heeft. Verzoeker maakt, het voorgaande indachtig, geenszins aannemelijk waarom dit in geval van terugkeer naar Marokko wél het geval zou zijn. Zo kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij in het verzoekschrift betoogt dat zowel zijn eigen familie als deze van K. zich meer zullen durven permitteren in Marokko, dat zij zich in Europa nog enigszins inhouden, maar hij ervan overtuigd is dat in Marokko het hek van de dam zal zijn. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom men zou wachten tot verzoeker ooit terugkeert naar Marokko, wat misschien nooit zal gebeuren, alvorens actie tegen hem te ondernemen. Daarnaast herhaalt de Raad dat verzoeker ook voor zijn vertrek uit Marokko geen noemenswaardige problemen heeft gekend met zijn eigen familie, de familie van K. of haar echtgenoot, dit terwijl zij hem nochtans thuis kwamen opzoeken.

De verwijzing in het verzoekschrift naar diverse persartikels die bevestigen dat het hebben van een buitenechtelijk kind in Marokko aanzien wordt als een enorme schande, doet niets af aan het voorgaande. Het volstaat immers niet louter te verwijzen naar algemene informatie om tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat

2.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS